

— Hoe? Ge meent...

— Stil, stil, maak zo'n gerucht niet. Hier zijn we al bij Ragoul. Ik zal eens kloppen.

Baru beukte op een vuile deur, die toegang gaf tot een onogelijk gebouw.

Na enige tijd verscheen een slordig gekleed man, met een ongunstig gelaat.

Achterdochtig bezag hij de bezoekers.

— Meester Ragoul, zei Baru.

— Ha, ik herken u, antwoordde de bewoner met een vreemde tongval. Kom boven! Maar uw gezelschap...

— Is volkomen betrouwbaar. Wees gerust!

Ridder Valens aarzelde om de steile trap te besteigen. Maar hij begreep dat hij volgen moest.

— Wacht hier even, vervolgde Ragoul, zijn bezoekers in een zijvertrek latende. Ge hebt mij in een werk gestoord, dat ik noodzakelijk moet voltooien. Enige ogenblikken dus!

— Niet te lang! gromde Baru.

— Ik ben onmiddellijk terug.

De man ging in een andere kamer. Het volgende ogenblik verhief zich vreselijk kindergeschreeuw.

Ridder Valens ontstelde hevig.

— Ha, hij straft een ongehoorzame, zei Baru, terwijl een helse glimlach op zijn lippen speelde.

Valens wierp de deur der kamer, waar dat gegil vandaan kwam, open en met afschuw aanschouwde hij een walgelijk toneel.

Daar stond de kinderbeul met opgeheven stok. Twee knaapjes smeekten om deernis. Maar de onmenselijke kerel ging voort hen te kastijden. De arme slachtoffers van zijn wreedheid kermden hartverscheurend. Maar 't scheen of hun gekrijs de woede van de ellendeling nog aanvuurde. Zijn ogen schoten vonken, zijn gelaat was overdekt met een duivelse uitdrukking. En onder het afmartelen, uitte hij allerlei verwensingen.

— Luijaards, dagdieven, slapers! riep hij. Ik zal u leren...

— Ik ben ziek... kloeg een der kleinen.

— Ziek, ziek, hier, ik zal u ras genezen, en weer rees en daalde de stok met hevige kracht.

— Laat af, laat af! bulderde Valens, op de beul toespringende.

— Weg, weg, donderde de laatste. Wat vermeet ge u! Weg, of ge verlaat niet levend dit huis.

Baru kwam haastig gelopen.

— Stel u zo dwaas niet aan! zei hij tot de ridder. Moei u niet met Ragoul's zaken.

— Dat aanzien! hernam Valens. Zo 'n marteling dier arme kinderen!

— Arme kinderen! herhaalde Ragoul. Luijaards, leugenaars,

veinzaards. Maar ik zal er al die streken uitrammelen. Vooruit, slapers, de straat op en deze avond dubbel geld of... en de schurk uitte een schrikkelijke bedreiging, vergezeld van een geweldige vloek.

— Deze morgen, vertelde hij aan Baru, toen de knapen haastig naar beneden gegaan waren, deze morgen moest ik vroeg uit. Ik kom terug en alle kinderen zijn naar hun werk, uitgezonderd deze twee broeders. De een veinsde zich ziek, de ander hield hem gezelschap. Maar zulke streken vertonen ze bij mij maar eenmaal.

— Die kinderen bedelen in de straat, zeker? vroeg Baru.

— Ja, en ieder weet hoeveel hij elke avond moet thuis brengen. Is het geld er niet, dan krijgen ze voor 't ontbrekende slagen. Dat is het enigste middel om ze onder de duim te houden.

— Ja, ja, dat weet ik wel, hernam Baru. En hoeveel mannekens hebt gij?

— Zes en vier meisjes.

— Samen dus tien. Ge hadt er vroeger meer.

— Ja, maar de ouders beginnen mij te wantrouwen, sedert twee jongens naar huis gevlucht zijn en daar allerlei overdreven leugens verteld hebben.

— Wilt ge nog een meisje aanvaarden?

— Ja, gaarne. Hoe meer dienaren hoe beter. En een meisje kan beter het medelijden opwekken dan een jongen. Maar welk meisje is dat? Gij weet ik ben gaarne op goede voet met de politie.

— Moest de politie weten, wat ge daar juist verricht hebt! antwoordde Baru.

— Ik mag die kinderen kastijden. Ze zijn mij eerlijk door hun ouders toevertrouwd. Voor ieder betaal ik aan de vaders en moeders een huurprijs. Dus moet ik er toch ook wat voordeel uithalen! De politie kan mij niets doen. Sommige ouders zijn hun kinderen moe, 't zij omdat ze te arm zijn, 't zij om andere redenen. Ik neem de kleinen in dienst. Dat is toch volkomen eerlijk, nietwaar?

— Zeker, zeker, sprak Baru. Welnu, mijn gezelschap hier en ik zijn nu voogd over een weesmeisje en wij willen dat aan u verhuren. Dat is ook volkomen eerlijk, nietwaar?

— Natuurlijk. Wel, breng het kind dan maar hier. Doch uw gezelschap zal er wel niet in toestemmen. Hij ging maar aardig te keer, daar straks.

— Ge beult die arme schapen af! viel ridder Valens weer uit.

— Afbeulen! stoof Ragoul op. Zeg, mag ik ze niet kastijden, als ze zich onwillig tonen? En bovendien, ge hebt er u niets van aan te trekken.

— Stil, stil, kwam Baru tussen. Zo kunnen we onze zaken niet eindigen. Kom hier, Ragoul, ik moet u even alleen spreken. Mijn gezelschap zal mijn zin volgen.

De beide schurken begaven zich in een hoek en fluisterden daar een wijle.

Ondertussen verwenste Valens zich zelve.

— Hier sta ik nu, sprak hij bij zichzelf, ik, de fiere ridder. Hier in het krot van een kinderuitbuit, een beul! Hier bij twee bandieten! Oh, hoe vervloek ik mijn goud dorst, die mij tot dit alles vervoerd heeft. En ik moet nog verder, ik kan niet weigeren! Ik begriep al wat Baru vragen zal. En ben ik onwillig... neen, ik mag er niet aan denken, wat er dan zou gebeuren.

— Afgesproken dus! zei Baru op luide toon, ten teken dat het onderhoud geëindigd was. Deze avond moogt ge de kleine verwachten.

— In orde, antwoordde Ragoul.

Baru en Valens vertrokken.

— Is hij uw vertrouwde? vroeg de laatste.

— Denkt ge, dat ik stapelgek ben? Hij kent mijn naam zelfs niet. Ge zijt weer achterdochtig en vreest, dat ik aan die Italiaan uwe en onze geheimen verklapt heb. Zo'n ezel ben ik niet! Het kind van de fiere van Meerdal zal hier een goed schuiloord vinden. Ik bereik daardoor een dubbel doel.

— Wat wilt ge zeggen?

— Wel, ik word gewroken en ik ontvang de huurprijs. Kom, ik zal u nu alles mededelen. Die Ragoul is een Italiaan, maar moest zijn vaderland ontvluchten, omdat 't gerecht te zeer op zijn gezelschap gesteld was. Hij zakte naar Brussel af. En nu neemt hij kinderen in dienst. De kleinen moeten bedelen en hij betaalt de ouders een huurprijs.

— Afschuwelijk! kreet de ridder, bij wie alle gevoel nog niet uitgestorven was.

— Zeg liever slim, sluw! Die Ragoul is een uitgeslapen vogel.

— En wat zijn nu uw plannen?

— Ik zal kort en bondig zijn.

— Spreek op!

— Gij haalt het kind uit de herberg en brengt het naar Brussel. Ik zal deze avond om tien uur bij Ragoul zijn en u verwachten.

— En ge denkt dat ik u zal gehoorzamen als een slaaf?

— Ik twijfel er geen ogenblik aan.

De ridder werd paars en blauw van woede.

— Kalm, hernam Baru. De mensen zien naar u. Moeten ze ons weer achterna roepen, zoals eens op de Koornmarkt te Gent gebeurde? Wees toch wijzer! Ge eindigt toch met toe te geven.

Valens dacht na.

Hij had die onmens aan zijn zijde willen neerslaan.

— Welnu? vroeg Baru.

— Ik zal het kind halen. Op één voorwaarde echter.

— En deze is?

— Dat ge me zweert mij voortaan met rust te laten.

— Zulks zweert ik niet. Ik mocht u nog eens nodig hebben. 'k Zal mijn eigen niet binden.

— Welnu, dan weiger ik hardnekkig.

— Hoor eens, kameraad, we gaan kort spel maken. Ik ben ongetrouwd, heb geen kind of kraai in de wereld, en trek er van door als ik wil. Gij hebt een familie. Als ik het land verlaat en tegelijkertijd zorg dat de politie morgen een brief ontvangt, dan hangt ge. Begrepen?

— Ge zijt een duivel.

— Dank u. 't Zelfde compliment, maar laten we elkander niet vleien. Ik ben te oud en te stram om naar dat bos te gaan, dus verzoek ik u die taak te volbrengen. Deze avond om tien uur wacht ik u bij Ragoul. Othoud de juiste weg.

De ridder eindigde met toe te geven. Alles wat in hem was verzette zich tegen dit barbaars werk, maar de vrees voor een openbaar schandaal, het schrikbeeld der politie, de gedachte aan de kringen der edellieden, waar zijn naam verafschuwd zou worden, dit alles dreef de rampzalige Valens er toe, het werktuig van de sluwe Baru te zijn.

— Ik zal er zijn, sprak hij bij 't afscheid.

— Tot ziens.

De ridder keerde naar huis terug. Allerlei denkbeelden spookten hem door 't hoofd.

Door 't achterpoortje betrad hij zijn woning, om ze echter langs dezelfde weg weer te verlaten, gehuld in een andere vermomming. Hij begaf zich naar de herberg «De Duif» zonder echter te weten, wat er daar voorgevallen was.

TWEE EN ZESTIGSTE HOOFDSTUK.

IN DE VAL.

Na de noon bereikte Valens de kroeg, waar eens Betti allerlei slecht volk ontvangen had, maar welke nu geheel verlaten scheen. De edelman stak de deur open en trad binnen.

— Betti, riep hij luid.

Geen antwoord.

— Betti, Lode. Hei daar!

Alles bleef stom.

— Zouden ze allen weg zijn, mompelde de ridder.

— Wie moet ge hebben? klonk plotseling een stem achter hem. Hij keerde zich om en zag een krijgsman.

Valens ontstelde. Zijn wangen werden bleek. Hij begon over al zijn leden te sidderen.

— Wie roept gij? hernam de soldaat.

— Wel, ik begeer drank, antwoordde de ridder.

— In dit krot? vroeg de krijgsman.

— 't Is toch een herberg. Ik wist niet, dat ze zo berucht was.

— En ge riept Betti, Lode; dus wel een bewijs dat de gasten die hier woonden uw bekenden waren. Dat is nog al duidelijk. Om dat te verstaan moet men niet in dikke boeken en perkamenten gestudeerd hebben.

— Och, ik kom hier van tijd tot tijd.

— Zoals veel slecht volk.

De ridder was op 't punt uit te vallen, de soldaat voor vlegel, rakker, boef, te schelden, voor een dorper, die het waagde een edelman zo aan te spreken, maar op het gepaste ogenblik bedacht hij, dat hij zich niet bekend mocht maken.

— Waar zijn dan toch de bewoners? vroeg hij onrustig.

— Achter de tralies, kameraad. Wel bewaakt in een donker kot. Hier in 't bos begint het mij nu ook wat te vervelen, want ik moet hier de wacht houden. Maar in de gevangenis, hu, ik ril wanneer ik er aan denk.

Ridder Valens had een gevoel of hij bezwijmd zou neervallen.

— In de gevangenis? stamelde hij.

— Ja.

— En waarom?

— Omdat ze een gestolen kind onder hun dak hadden. Die Betti, zoals de waardin heet, schijnt me een heks te zijn.

't Was Valens of een afgrond dreigend aan zijn voeten gaapte, een afgrond die hem dreigde te verslinden.

Hij trachtte zich te herstellen en mompelde:

— Wel, daar sta ik van te zien.

— Ge moest hen spreken zeker?

— Och, van tijd tot tijd kwam ik hier eens. Wie zou dat gedacht hebben?

— Nu, ge zult ze terugzien.

— Wat bedoelt ge?

— Wel, gij gaat ook naar de gevangenis.

— Ik? Maar, man...

— Ik moet mijn plicht volbrengen. 'k Heb last ieder, die zich hier aanbiedt, aan te houden.

— Maar ik ben een eerlijk mens.

— Al waart ge de meest geldzakkige sukkel der wereld, dan nog moet ik u naar de politie geleiden. 't Is mijn order.

Valens wankelde op zijn voeten. Hij moest zich steunen tegen de muur. Hij gevoelde zich verloren.

— Vriend, sprak hij, ik moet op reis. Ik dien deze avond te Brussel te zijn.

— Ge zult er al vroeger aankomen. Wees maar gerust. Betti en Lode en nog ander tuig zitten te Aalst. Ik moet de nieuwe gevangenen echter naar Brussel brengen.

— Ik zal u een kroon geven, als ge me laat gaan.

— Nu neem ik u zeker mee. Wat, mij omkopen? Wie denkt ge, dat ge voor u hebt?

— Tien kronen, vervolgde Valens, twintig, dertig, zo ge wilt.

— Ge moet een grote schelm zijn, om zoveel gestolen geld bij u te hebben.

— Ik ben rijk, maar reis vermomd ter wille der rovers.

— En met al uw geld waagt ge u in een dievenhol zoals deze kroeg? Ge zijt mijn gevangene.

— Dat zullen we zien! riep de ridder, van onder zijn mantel een degen trekkende.

Maar de soldaat liet een scherp gefluit horen, terwijl hij dreigend zijn pistool verhief.

Vier helpers kwamen uit het bos.

Allen bleven echter verschrikt staan.

Valens begrijpende, dat hij een verloren man was, en de schande reeds over zich uitgestort ziende, had zijn degen in zijn eigen hart gestoken en viel rochelend neer.

De wanhoop dreef de rampzalige tot zelfmoord.

— Die wist meer van die kinderroof te vertellen, zei een der krijgslieden.

— We moeten de overheid verwittigen, sprak een ander.

Men bracht het lijk in de herberg en twee krijgslieden begaven zich snel naar het dorp.

**

Om tien uur bevond Baru zich bij Ragoul, de kinderbeul.

— Valens nog niet hier! mompelde hij ontevreden. Zou hij... maar neen, hij zal mij gehoorzamen als een slaaf. Ho! ik weet mij verduiveld goed uit de slag te trekken.

— Alles is gereed om het kind te ontvangen, zei de Italiaan. Het bedje ligt gereed.

— Laat mij uw dienaren eens zien.

— Kom naar de grote kamer.

Daar lagen de ongelukkige schapen op hunne harde matrassen. De meesten hadden hun kommervol en ellendig bestaan in de slaap vergeten. Ginds in de hoek echter lag een knaapje te kreunen. Een ander jongetje zat wenend nevens hem.

't Waren de twee broerkens, die 's morgens zo wreed gekastijd waren. Ze hadden hun geld niet bijeen kunnen zamelen en daarom bij hun terugkeer nogmaals slagen ontvangen.

— Ik wilde, dat ik dood ware, kermde de jongste. Dood, zoals Hille. Die zit nu in de hemel en krijgt geen ransel meer.

— Morgen zullen we weglopen, besloot de oudste. We gaan terug naar vader.

— Neen, neen, wedervoer de ander. Vader zal ons hier weer brengen. Ach! moeder, waarom zijt ge gestorven.

't Ongelukkig knaapje sloeg wanhopig de handen voor de ogen.

— Ik ben zo ziek, ging de jongste voort. 't Is of een hamer in mijn hoofd klopt. Ach, mocht ik morgen maar eens blijven slapen. Maar hij zal mij weer de straat opjagen, zoals deze ochtend.

— George, ik zal het vragen.

— Neen, neen, want anders krijgt ge ook rammel.

— Mij mag hij slaan, zoveel hij wil. Als hij u maar gerust laat. Daar kwam de gevreesde meester binnen met Baru.

— Wat is dat daar! riep hij. Ha, Godfried, gij deugniet, ge zit te babbelen met uw broer, hoewel ge weet, dat zulks streng verboden is. Morgen kunt ge weer niet opstaan. Kom hier.

— Meester, mijn broer is ziek.

— Ziek, ziek! Al complimenten, welke wij hier niet verstaan.

Hij liegt!

— Hij liegt niet! riep Godfried, alle vrees van zich afzettende. Sla mij, dood me, zo ge wilt, maar ik zeg u, dat God u zal straffen, omdat ge ons zo mishandelt, George ligt zwaar ziek en zal sterven, als hij morgen weer op straat moet.

Ragoul beefde van woede.

— Wat! kreet hij. Zo durven tegenspreken, brutale vlegel. Hier, dat zal ik u afleren.

Driftig greep hij een zweep, vatte met de andere hand de jongen bij de nek, sleurde hem in een hoek en sloeg hem wreedaardig af.

De gestrafte zelf perste de lippen op elkander. Geen klacht liet hij horen.

George echter begon luid te wenen en alle kinderen ontwaakten nu.

De ongelukkigen werden gestoord in hun slaap. Weer werden ze er aan herinnerd, welk een ellendig leven het hunne was.

— Wel gedaan! zei Baru. Zo moet de jeugd gekweekt worden.

Het monster bedacht met vreugde dat de kleine Beatrix ook zulk een behandeling zou ondervinden. Welk een zoete wraak.

Beatrix! Ha, dat was 't huwelijkspand van Godfried van Meerdal en Aleida de Creil.

Maar Baru duldde geen huwelijkspand dier lieden! Hij duldde hun geluk niet.

Hier zag hij het meisje brengen, hier bij Ragoul, die de kunst verstond de jeugd der kinderen te verdelgen.

— Allen nu slapen! riep de Italiaan. Verstaan! Of...

Hij moest de bedreiging niet uitspreken. Iedere kleine kromp reeds ineen van vrees.

Daar lagen ze, knapen, meisjes, sommigen aan deze wreedaard overgeleverd door een harteloze en onnatuurlijke vader na de dood der moeder; anderen hier neergezet door een schuldige moeder; enkelen waren afgestaan door beide ouders, die bedorven lieden, die kinderen als een last beschouwden en, nu ze de gelegenheid bezaten,

er zich van te bevrijden en er tevens nog wat voordeel uit te trekken, deze niet ongebruikt lieten voorbijgaan.

Zulke kinderuitbuiters waren er in de vroegere eeuwen maar al te veel! Gelukkig staat onze beschaving hoger, al lezen we soms in de dagbladen ook thans nog wel van walgelijke kindermishandeling.

Ja, een mens kan diep vallen, als hij de stemme des gewetens tot zwijgen brengt en in het boze verhardt.

Afschuwelijk waren de daden der bendeleden van Jan De Lichte en van de hoofdman zelf. Niet minder verachtelijk was de handelwijze van de kinderbeul!

Baru was met de Italiaan in het kleine zijvertrek teruggekeerd.

— Daar is hij! riep Baru verheugd, toen hij een geklop vernam.

Maar pas had hij de deur ontsloten of twee mannen grepen hem vast en hielden hem in bedwang, terwijl drie anderen haastig naar boven liepen.

— Wat betekent dat? vroeg Ragoul, te vergeefs worstelende om vrij te komen.

— Straks zult ge alles weten, antwoordde een der kerels.

Verwonderd staarde Baru de drie mannen aan, welke daar zo eensklaps voor hem stonden.

— Dat ventje is vermomd! zei een der gasten, de valse baard van de schelm wegrukkende.

— Bij mijn ziel, dat is Baru! riep een tweede. Een goede vangst voorwaar! Ha, in zulk een nest zit de vogel.

— Wat betekent dat? vroeg de schurk, zich zoveel mogelijk herstellende.

— Dat betekent dat gij onze gevangene zijt. We zijn gerechtsdienaren. Ik ben de overste.

— Uw gevangene? Met welk recht?

— Dat weet ge nog beter dan wij. Waarom komt Baru vermomd naar Brussel? En hoe verklaart hij zijn aanwezigheid in deze woning? Maar ik mag mijn tijd niet verbabbelen. Al deze punten zullen wel opgehelderd worden.

Mannen, vervolgde de overste tot zijn helpers, bewaakt deze gevangene. Ik zal gindse kamer doorzoeken.

De overste bleef getroffen staan, toen hij daar die slapende kinderen zag. Vol deernis beschouwde hij hen en dacht aan zijn meisje, thuis in de wieg.

Al ging 't hem aan 't hart deze kleinen te wekken, toch moest hij, want 't onderzoek diende snel voort te gaan.

— Baru hier, mompelde de ambtenaar. Wat mag hij bij deze Italiaan komen verrichten? Ha, een gedachte schiet mij te binnen. Onze Aaltse ambtgenoten hebben ons gemeld, dat hij wellicht ook in die kinderdiefstal betrokken is.

De lezer herinnert zich, dat de trouwe Dick het eerst dat vermoeden geuit en 't gerecht daarvan in kennis gesteld had.

— Wacht, vervolgde de overste, ik zal een proef nemen.

Hij keerde naar het zijkamertje terug en zei snel:

— Heer Baru, uw plan is totaal mislukt. De kleine Beatrix is veilig bij haar ouders terug. De Zigeuners zijn gevangen.

De schelm werd doodsbleek.

— Ha, dacht de ambtenaar, ik heb goed geraden. Zie hem eens ontstellen!

Baru, razend van spijt en teleurstelling, en menende dat Henri Valens hem verklapt had, riep driftig:

— En hebt ge ridder Valens in uw klauwen? Is hij gevangen? Hij is de grootste schuldige.

— Ge bekent dus!

— Ik beken niets! Maar ridder Valens mag niet ontvluchten.

— Wat hebt gij met die ridder uit te staan?

— Hij is een snoodaard.

— Geheel Brussel spreekt er reeds van, ofschoon de ridder er niets van hoort, want hij is dood.

— Dood!

— Hij heeft zich zelve gestraft. Waarom? Wij weten het niet juist. Alles is nog zo geheimzinnig, maar we zullen trachten dat omhulsel af te werpen. Victor, zei de ambtenaar tot een der helpers, ga naar beneden en zeg dat de anderen die Italiaan boven brengen.

Weldra verschenen de gerechtsdienaren met Ragoul, die sidderend zijn lot verbeidde. Ja, tegen de kinderen stelde de ellendeling zich aan als een beul; nu beefde hij over al zijn leden.

— We moeten twee zaken onderzoeken, begon de overste. Voor de eerste zijn we opzettelijk hierheen gekomen; de aanwezigheid van Baru in uw woning verplicht mij tot een tweede ondervraging. Maar nu de eerste. Een waarschuwing vooraf! Tracht mij niet te misleiden, want ik weet meer dan ge denkt.

— Ik zal de waarheid spreken, stamelde de kinderbeul.

— Uw naam?

— Ragoul Laurentio.

— Uw ouderdom?

— Vijf en veertig jaar.

— Waar geboren?

— Te Napels.

— Uw beroep?

— Ik houd een kosthuis voor kinderen.

— Hebt ge hier het kind van een zekere Petro, een Zigeuner?

De Italiaan werd beurtelings bleek en rood. Hij moest zich aan de muur vasthouden, om niet te vallen, zo beefde hij. Die vraag moest hem geweldig ontroeren.

— Welnu? hernam de overste.

— Ik heb dat kind gehad.

— Het heette Hille, nietwaar?

- Ja.
- Waar is dat meisje dan gebleven?
- Ontvlucht. 's Morgens ging het uit om boodschappen te doen.
- Ho, ho! een kind zo jong nog dat boodschappen doet.
- Ja, maar een knaapje vergezelde het en Hille liep verloren onder het volk.
- Vreemd, dat men het nooit gevonden heeft.
- Ik heb overal laten zoeken.
- Maar u toch niet tot de politie gewend?
- Neen, want ik dacht, dat alle pogingen toch te vergeefs zouden blijven.
- Welzo? Dat is gemakkelijk. Hoe kwaamt ge aan dat kind?
- De vader bracht het hier, zeggende, dat de moeder gestorven was en hij er niet voor kon zorgen, omdat hij voortdurend reizen moest.
- Hij stond het vrijwillig af?
- Ja. Ik betaalde hem iedere maand geld.
- Hoe is dat mogelijk! Ge neemt een kind aan, om het te verzorgen, het op te kweken en in plaats van loon voor uw moeite te ontvangen, geeft ge aan de vader nog geld!
- Ragoul bemerkte, dat hij te veel gezegd had. Hij geraakte verward in zijn woorden en niet meer wetende hoe zich te redden, riep hij klagend:
- Ach, goede heer, ik ben een eerlijk man. Laat mij toch met rust.
- Victor, beval de overste tot een zijner dienaren, haal een der kinderen van hiernaast. Ge zult de arme kleinen zien slapen, wek een der grootste, maar voorzichtig nietwaar?
- De aangewezene kwam terug met Godfried. De arme jongen had nog niet geslapen. De pijn, verwekt door de kastijding, belette hem zelfs ook maar in te sluimeren.
- Schuw zag de kleine naar al die mensen rond hem.
- Vriendje, sprak de overste minzaam, de wangen van de knaap strelende, ge moet niet vrezen. Wij zijn brave mensen.
- Deze woorden stelden Godfried gerust.
- Zeg mij eens, vervolgde de ambtenaar, hebt gij Hille gekend?
- De jongen zag angstig naar zijn meester. Blijkbaar durfde hij niet spreken.
- De overste begreep zulks en gebod dan twee zijner ondergeschikten:
- Leidt Ragoul even weg.
- Toen dit bevel uitgevoerd was, herhaalde de ambtenaar zijne vraag.
- Ja, mijnheer, antwoordde Godfried.
- En waar is die Hille gebleven?
- De ogen van de knaap fonkelden.

— Dood, mijnheer! sprak hij droevig.

— Dood? Ziek geworden en dan gestorven?

— De meester heeft haar wreed afgeslagen, omdat ze altijd om haar mama riep. Toen viel ze op de vloer, schreeuwde de gehele nacht en 's morgens stierf ze. De meester heeft haar 's avonds weggebracht.

— Het lijkje is een maand geleden in de Senne gevonden! sprak de hoofdman tot zijn helpers.

— En slaat hij u ook? vervolgde hij tot Godfried.

De knaap schoof zijn hemd open en liet zijn borst zien. Blauwe plekken en zelfs wonden waren duidelijk zichtbaar.

— En mijn rug gloeit als vuur, mijnheer, sprak het ongelukkige kind.

— Gruwelijk, gruwelijk, sprak de ambtenaar, met droefheid en deernis in zijn stem.

— En wanneer heeft hij u zo gekastijd?

— Nog geen half uur geleden. Die heer was er bij, en hij wees naar Baru, die angstige ogenblikken doorbracht.

— En waarom?

— Omdat ik bij mijn ziek broerke zat, mijnheer.

— Afschuwelijk! Nu, vriendje, ga maar naar bed. Ik zal straks iemand zenden, om al die kwetsuren te verzorgen. Uw lijden is nu uit. Mannen, wij weten genoeg. Laat Ragoul binnenkomen.

De Italiaan kromp ineem van schrik. Hij had de beschuldigingen vernomen, want de deur was opengebleven.

— Geloof hem niet, heer, geloof hem niet, kermde hij.

— Zwijg, lafaard! Gij zijt mijn gevangene. Maar nu een tweede zaak. Wat doet deze heer Baru hier?

— Hij bood mij een kind aan.

— Vanwaar moest dat kind dan komen?

— Een heer zou het deze avond brengen.

— En die heer was... onderbrak Baru.

— Ridder Henri Valens, viel de overste in. Nu begrijp ik de zaak. Gij, Baru, zowel als Valens, waart in die schandelijke kinderroof gemengd. De kleine werd naar de herberg gebracht in een bos. Valens moest ze daar gaan halen. Hij wist niet dat ze weer veilig bij haar ouders was en liep aldus in de armen der politie. Ge wachtet nu op hem en wordt aldus onze gevangene. Een goede avond. Ragoul Laurentio, wij kwamen hier omdat uit 't onderzoek der Zigeuners gebleken is, dat gij een kind bezit van een zekere Petro en Ebe, de moeder meent dat de kleine dood was en het verdriet maakte haar zinneloos. Op verlangen van van Meerdal, in wiens slot de krankzinnige vrouw en haar oude moeder zich bevinden, stelde 't gerecht een onderzoek in. Petro werd op de pijnbank gedwongen te bekenen, dat hij zijn meisje aan u verkocht had en de knaap heeft daar juist verteld, dat gij het ongelukkige schaap doorgemarteld hebt.

Alles is mij nu duidelijk genoeg. Victor, gij blijft hier tot nader

order. De anderen voeren deze twee gevangenen mee.

De lezer zal thans de juiste toedracht der zaak begrijpen.

Ridder Valens en Baru wisten niet wat er voorgevallen was in de herberg «De Duif». In de kroeg had men een wacht achtergelaten met bevel ieder die er zich aanbod aan te houden want het was gebleken, dat de meeste bezoekers schelmen waren. Aldus liep Valens in de val.

Godfried van Meerdal, ten volle de smarten van Ebe, de dochter der waarzegster begrijpende, had beloofd zijn invloed te gebruiken om een nauwkeurig onderzoek te doen instellen naar het kind der krankzinnige. Petro was scherp ondervraagd geworden en had op de pijnbank bekend dat hij het meisje aan een zekere Ragoul te Brussel afgestaan had.

De Brusselse politie werd hiervan verwittigd. Er werd bevel gegeven een inval te doen bij de Italiaan, wat geheel toevallig tot de aanhouding leidde van Baru.

DRIE EN ZESTIGSTE HOOFDSTUK.

ROND TIELT.

Op een avond stapte een reiziger langs de baan van Deinze op Tielt.

De schemering ging reeds in het duister over; de wandelaar verdubbelde zijn passen, mompelende:

— Ik heb me te lang in Deinze opgehouden. Was ik nu maar in deze streek bekend, ik zou er niet veel om geven. Doch ik gevoel me er zo vreemd als een muis in een val. Ha, hier is een herberg, ik ga er eens enige inlichtingen vragen.

De man stapte het huis binnen. Er was maar een klant. Hij zat aan een tafelke en sprak met de waardin, die achter de schenkbank stond.

— Goede avond, groette de vreemdeling.

— Goede avond, zei de vrouw. Neem een stoel en rust wat. Een pot bier?

— Ja. Ben ik hier nog ver van Wyngene?

— Dat is nog een hele stap, sprak nu de andere verbruiker. Maar als ge er niets op tegen hebt, zullen wij een eind samen wandelen. Ik moet te Caneghem zijn. 't Is dezelfde weg.

— Gekout verkort de baan, merkte de herbergierster op, de drank bij de reiziger brengende.

— En is de streek nog al veilig? vroeg de laatste.

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTÉ.

Nr 38

EERSTE JAARGANG

22 JUNI 1949

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANF

Uitgave van
«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ

en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

INHOUDSTAFEL

Jan De Lichte

	Blz.
Jan De Lichte	3
De samenzwering	6
Baru	11
De bevrijding	14
Weg met den kapitein	19
Het eerste proefstuk	26
De samenkomst	31
De berechting	39
Het tweede proefstuk	41
Het bezoek bij den pastoor	44
De aanslag op de postkoets	47
Het geheim	53
Nieuwe plannen	57
De aanval van Jan De Lichte	60
De verloofde	67
Weer bij Livina	71
De bruid van den roover	74
Arme Frans!	79
Teruggevonden	85
De baanstroopers	88
Het bezoek bij den baron	93
De bruiloft	101
De aanslag bij den maalter	107
De bruid	112
Het gestoorde huwelijksplan	115
Nieuwe schelmerijen	118
De uitvoering	123
Mulder Van Lierde	129
Verraden	135
Een sterfbed	140
Een oud bekende	143
Te Nazareth	148
De trouwelooze dienstknecht	154
Een klein woordje geschiedenis	158
Verdeeldheid	164
Jan De Lichte in de klem	170
In « Den Engel »	172
De aanslag op de herberg	176
Te Oudenaerde	183
Een helsch plan	186
Bij de Zigeuners	190
Twee aanslagen	193
Twee schelmen	197
Op 't Wolvenhol	202
Booze voorgevoelens	206
De kinderroof	210
Opzoekingen	213
Aan het ziekbed	218
In « De Duif »	220
Van Meerdal en Dick	225
Te Brussel	231
De misdaad ontmaskerd	236
De zieke	239
De pijnbank	240
De Zinnelooze	245
Gevonden!	252
Verder onderzoek	252
Thuis	256
Schrik	261
De kinderbeul	263
In de val	267
De schaking	271
Het gezin van Elza	276
Een onaangenaam bezoek	278
Een ongeluk	280

	Blz.
LXVI De geschaakte	282
LXVII Een misdadig plan	283
LXVIII De schipbreuk	286
LXIX De zeeschuimer	288
LXX Het bewijs van den schurk	293
LXXI Een monster	295
LXXII Martha en Alfred	297
LXXIII De ontvluchting	301
LXXIV Nog Martha en Alfred	303
LXXV Naar 't gerecht	307
LXXVI Alfred's belofte	310
LXXVII De moordpoging	312
LXXVIII Blankenberge	317
LXXIX Beschipdag	318
LXXX Kasper, de Zeebeer	321
LXXXI Een kort gevecht	323
LXXXII De Roeschaard	326
LXXXIII 't Gestoorde feest	329
LXXXIV De schipbreuk	331
LXXXV Zielenadel en snoodheid	334
LXXXVI De doodgewaande	337
LXXXVII Op zoek	339
LXXXVIII De zeeschuimers aan 't werk	341
LXXXIX 't Gerecht	344
XC De Ronselaars	346
XCI Gevangen	348
XCH Jacques' list	351
XCHH Naar Vlaanderen terug	354
XCIV Naar de hut	356
XCV Een drama	359
XCVI Weer op « Zorgvliet »	362
XCVII Een zonderlinge ontmoeting	364
XCVIII Een smartelijk wederzien	366
XCIX De oude Huysman	368
C In de kroeg van Slina	371
CI De wraak van Rolf en Jacques	374
CII De vergadering te Wenduine	376
CIII Naar 't heksenduip	379
CIV De vliegende Hollander	383
CV De bijeenkomst	391
CVI De zaken	394
CVII De Huysman's	397
CVIII Ontmaskerd	399
CIX Te Wenduine	402
CX Marie en Peter	403
CXI Vereenigd	404
CXII Iets over smokkelen	404
CXIII Rond Thielt	413
CXIV Verdwaald	414
CXV Ieder op zijn eigen	421
CXVI Rond Eekloo	424
CXVII Nieuws	428
CXVIII Wraak en verzoening	432
CXIX Naar de bende terug	438
CXX Rond Deinze	441
CXXI De poets	446
CXXII In « Den Katuil »	450
CXXIII In 't gevang	454
CXXIV IJzeren Simon	457
CXXV Ontsnapt	458
CXXVI Een bezwaard geweten	462
CXXVII Smartelijk wederzien	466
CXXVIII Een ernstige waarschuwing	469
CXXIX Nog de Zigeuners	473
CXXX Te Mechelen	477
CXXXI Het plan	480
CXXXII Een zonderling	485
CXXXIII De vergadering	489